

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio Practica ...

De Conversatione Apostolica A Curatoribus Animarum piè & fructosè
instituenda - Complectens vatios & solidos modos juvandi & consolandi
diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè ægras & captivas

Lohner, Tobias

Dilingae, 1677

§. 1. Quid circa consolationem in genere observandum sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48248](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48248)

Pater totius consolationis, & Deus patientiæ & solatij, ut idem ad Rom. 15. ait. quique per Isaiam Prophetam c. 66. promissus: *Ad ubera mea portabimini, & super genua blandientur vobis: quomodo si cui mater blandiatur, ita ego consolabor vos, & in ierusalem consolabimini.* Unde meritò S. Bernardus S. 10. in Cant. negat eos, qui sunt, ut ipse loquitur, de patrimonio Christi (id est, imitatores illius) dici posse Matres, nisi ubera duo ostendant, quæ Sponsus laudavit in Sponfa, dixitque meliora esse vino, & fragrantia unguentis optimis; neque enim cessare eos debere, exprimere de ubere quidem congratulationis lac exhortationis, de ubere verò compassionis lac consolationis, ut qui juxta monitum D. Pauli nōrint flere cum fletibus, & cum gaudentibus gaudere, ita ut veritate illud Jerem. 31. usurpare queant: *Convertam luctum eorum in gaudium, & consolabor eos, & latificabo à dolore suo.* Qua ratione autem hoc officium Consolatoris fructuosè obire possit Operarius, hoc capite fufius ostendetur.

§. I.

Quid circa Consolationem in genere observandum sit.

I. **Q**uinq̄ue potissimum conditiones habere debet Consolatio, ut Apostolica dici queat; quarum prima est, ut *spiritualis* sit, id est, ad animæ spirituales utilitates ordinata, ut scilicet is, qui consolationem accipit, mœrore vel tribulatione oppressus in peccatum impatientiæ aut desperationis non cadat, sed potius afflictiones suas cum magna æquanimitate, patientia, & constantia sustinentes, pœnæ relaxationem in altera vita, aut præmij certè augmentum mereantur. Et per hoc consolatio isthæc à Consolationibus sæcularium distinguitur, utpote quæ aut inutiles plerumque sunt, & præposteræ, aut certè è malo fonte, vanarum videlicet delectationum petita; quam ob causam S. Job meritò ejusmodi Consolatoribus c. 16. dixit: *Audiui frequenter talia, consolatores onerosi omnes vos estis.*

II. Altera conditio Consolationis Apostolicæ est, ut *ordinata* sit; quam quidem conditionem S. Gregorius in moral. indicavit, dum dixit: *Cum volumus afflictum quempiam à mœrore*

mœrore suspendere, ordo consolationis est, ut studeamus prius mœrendo eius luctui concordare. Dolentem non potest consolari, qui non concordat dolori: quia eo ipso, quod à mœrentis afflictione discrepat, minus ab illo recipitur, cui mentis qualitate separatur. Hinc Apostolus Rom. 12. monet: *Gaudete cum gaudentibus, flete cum flentibus: id ipsum invicem sentientes.*

III. Tertia conditio est, ut *mitis & suavis* sit: ita S. Ambrosius in l. de Joseph. monet: *Consolatio mitis debet esse, non aspera, quæ magis dolorem leniat, favorem mitiget, quam commotionem excitet.* Hinc Sponsus Osæ c. 2. dicit: *Eccce ego laetabo eam, & ducam eam in solitudinem, & loquar ad eam.* Sed & Siracides Eccl. 4. monet: *Declina pauperi sine tristitia aurem tuam, & redde debitum tuum, & responde illi pacifice mansuetudine; nihil enim teste S. Chrysostomo hom. de mansuetudine conciliat Domino Familiæ, quàm si videant, illum tunc quillum se offerre, & mansuetudine iucundum.*

IV. Quarta conditio est, ut sit *opportuna*, id est, tempore commodo oblata; sicut enim Medici vetant admoveri pharimaca, cum morbus in accessu est, & sævit; ita ad primos iræ & doloris motus non est adhibenda consolatio, sed ubi post tempus cœperint esse leviores, ut sapienter Seneca apud Jos. Lang. V. Consol. advertit. E contrario verò sicut pluvia siccitati maximè tempore gratissima est, ita consolatio tunc præcipue suavis & jucunda est, cum animus in luctu diuturniore constitutus solatium desiderat.

V. Quinta denique conditio est, ut *prudens & discretus* sit consolatio; quæ quidem prudentia in duobus capitibus consistit, scilicet ut & ad aculeum mœstitiæ eripiendum consolatio accommodata, (id quod ex SS. Patrum, aliorumque Auctorum Scriptis, maximè ex arte semper gaudendi P. Sarassa, Pedagogi Christiani p. 2. P. Philippi Doutreman, Consolatione P. Villanimum, Ludovici Blossij, & Lib. de remedijs Fortunæ Francisco Petrarcha scripto discendum est) & non perpetua, sed cum debita moderatione & interruptione applicetur, nam ut anima saturata etiam ipsum favum calcet; ita & consolatio fastiditur, si immodicè, & ad satietatem usque obtrudatur. Quæ omnia tamen magis suo tempore, per ipsam experientiam, quàm per multa præcepta addiscet Operarius.